

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2252/2559

นายวิบูลย์ เลาพงศ์ชนะ โจทก์ นางสาวอุทัยรัก สุขประเสริฐ กับพวก ผู้ร้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด จิวเทียนเฮง กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.พ.พ. มาตรา 145

ย่อ / หลักกฎหมาย

จ. เคยยื่นคำร้องขจัดทรัพย์อ้างเหตุว่า ที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของ จ. โดยซื้อมาจาก ส. แต่ใส่ชื่อ อ. บิดาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ถือกรรมสิทธิ์ไว้แทน คดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานที่ จ. นำสืบฟังไม่ได้ว่า จ. เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ถือว่าศาลฎีกาได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้วว่า จ. มิใช่เจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวย่อมผูกพันคู่ความคือ จ. และโจทก์รวมทั้งผู้ร้องทั้งสามซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิของ จ. ในฐานะทายาทผู้รับพินัยกรรม ตาม ป.พ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง การที่ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องขจัดทรัพย์คดีนี้อ้างเหตุว่า จ. เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านพิพาทโดยซื้อมาจาก ส. แต่ใส่ชื่อ อ. ถือกรรมสิทธิ์ไว้แทนอีกย่อมเป็นการรื้อรื้อฟ้องกันในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 23,355,225 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 22,982,875 บาท นับแต่วันที่ 12 มีนาคม 2536 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (วันที่ 7 เมษายน 2536) ต้องไม่เกิน 255,015 บาท และให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท จำเลยทั้งสามไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 12648 ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ 126 ตารางวา ซึ่งมีจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้อื่นพร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์ที่ยึด โจทก์ให้การขอให้ยกคำร้องขอ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องทั้งสามอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า คำพิพากษาศาลฎีกาทั้งสองคดีขัดกัน ต้องส่งเรื่องให้ศาลฎีกาเป็นผู้ชี้ขาดว่าจะให้ถือเอาตามคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับใดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 146 พิพากษากลับ ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้น ยกอุทธรณ์ผู้ร้องทั้งสาม ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งสำนวนคดีนี้และสำนวนที่เกี่ยวข้องไปศาลฎีกา เพื่อพิจารณาพิพากษาต่อไป ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่ผู้ร้องทั้งสาม ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากนี้ให้เป็นพับ ศาลฎีกามีคำสั่งว่า แม้คำพิพากษาศาลฎีกาที่ผู้ร้องทั้งสามกล่าวอ้างในคดีหลังได้วินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของนายจำเรียว แต่โจทก์มิใช่คู่ความในคดีนี้ดังกล่าว คำพิพากษาในคดีหลังจึงไม่ผูกพันโจทก์ เมื่อผู้ร้องทั้งสามซึ่งเป็นคู่ความในคดีนี้เป็นผู้สืบสิทธิของนายจำเรียว ผู้ร้องทั้งสามจึงไม่ใช่บุคคลภายนอกคดีที่จะอ้างคำพิพากษาคดีหลังเพื่อพิสูจน์ได้ว่าตนมีสิทธิดีกว่าโจทก์และนายจำเรียวได้ ผู้ร้องทั้งสามต้องผูกพันผลตามคำพิพากษาในคดีนี้ที่ว่า ที่ดินพิพาทมิใช่เป็นกรรมสิทธิ์ของนายจำเรียวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่งและ

วรรคสอง (2) กรณีมิใช่คำพิพากษาศาลฎีกาขัดกัน จึงควรสำนวนให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาต่อไปตามรูปคดี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องทั้งสามฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องทั้งสามว่า คำร้องขัดทรัพย์ของผู้ร้องทั้งสามเป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 หรือไม่ เห็นว่า นายจำเริญเคยยื่นคำร้องขัดทรัพย์โดยอ้างเหตุว่าที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของนายจำเริญโดยซื้อมาจากนายสุรพล แต่จดทะเบียนใส่ชื่อนายอุดม บิดาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ถือกรรมสิทธิ์ไว้แทน โจทก์ให้การว่า นายจำเริญมิได้เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ที่ดินและบ้านดังกล่าวเป็นของนายอุดม นายจำเริญอยู่อาศัยในที่ดินและบ้านโดยอาศัยสิทธิของนายอุดม คดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานที่นายจำเริญนำเสนอไม่ได้ว่านายจำเริญมิใช่เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด นายจำเริญอยู่อาศัยในที่ดินและบ้านโดยอาศัยสิทธิของนายอุดมผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินและบ้านดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลฎีกา ถือได้ว่าศาลฎีกาได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้วว่านายจำเริญมิใช่เจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวย่อมผูกพันคู่ความคือนายจำเริญและโจทก์ รวมทั้งผู้ร้องทั้งสามซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิของนายจำเริญในฐานะทายาทผู้รับพินัยกรรม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ผู้ร้องทั้งสามจะโต้เถียงเป็นอย่างอื่นว่าที่ดินและบ้านพิพาทเป็นของนายอุดมอีกหาได้ไม่ แม้คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6663/2546 ในคดีหลังได้วินิจฉัยว่า นายจำเริญเป็นเจ้าของที่ดินและบ้านพิพาท แต่ศาลฎีกามีคำสั่งชี้ขาดคดีแล้วว่า โจทก์มิใช่คู่ความในคดีดังกล่าว คำพิพากษาศาลฎีกาในคดีหลังจึงไม่ผูกพันโจทก์ ดังนั้น การที่ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องขัดทรัพย์เป็นคดีนี้ โดยอ้างเหตุเป็นอย่างเดียวกันว่านายจำเริญเป็นเจ้าของที่ดินและบ้านพิพาทโดยซื้อมาจากนายสุรพล แต่จดทะเบียนใส่ชื่อนายอุดมถือกรรมสิทธิ์ไว้แทนอีก ย่อมเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน คำร้องของผู้ร้องทั้งสามจึงเป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นให้ยกคำร้องของผู้ร้องทั้งสามนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องทั้งสามฟังไม่ขึ้น สำหรับฎีกาของผู้ร้องทั้งสามที่ว่า ผู้ร้องทั้งสามครอบครองที่ดินและบ้านพิพาทโดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเป็นเวลาเกินกว่าสิบปีแล้ว ผู้ร้องทั้งสามจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินและบ้านพิพาทโดยการครอบครองปรปักษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 นั้น เห็นว่า ผู้ร้องทั้งสามตั้งประเด็นในคำร้องว่า นายจำเริญได้ทำพินัยกรรมยกที่ดินและบ้านพิพาทให้แก่ผู้ร้องทั้งสาม โจทก์ไม่อาจนำยึดที่ดินและบ้านดังกล่าวอันเป็นการโต้แย้งสิทธิของผู้ร้องทั้งสามได้ ไม่มีประเด็นว่าที่ดินและบ้านพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องทั้งสามโดยการครอบครองปรปักษ์หรือไม่ ฎีกาของผู้ร้องทั้งสามในข้อนี้จึงเป็นเรื่องนอกคำร้องนอกประเด็น และถือว่าเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง เดิมซึ่งใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย และไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของผู้ร้องทั้งสามอีกต่อไปเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อธิป จิตต์สำเร็จ · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล · ฉันทวัฒน์ วรทัต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

